

bagefter? Jeg ſkal i denne Anledning bemærke, at det ikke altid er den Soldat, der, naar han reifer hjem, har den ſtørſte Gjæld, ſom har havt de færreſte Penge at leve af i Tjenſtetiden; det ſlaaer ingentunde til. Skulde Staten paatage ſig at betale Gjælden, ſaa vilde det blive nødvendigt for dem at holde en meget ſtræng Control; men jeg troer ikke, at dette vilde være heldigt, ligesom jeg forpørrigt heller ikke troer, at det kan være det ærede Medlems Mening. Jeg anfører dette kun for at oplyſe om, at der er en ſtor Forſkjel paa, hvad en Soldat kan leve af, og hvad han kan bruge; der kan leves af Lidet, og der kan bruges ſaa meget. Men naar det ærede Medlem ſagde, at det er aldeles umuligt for Soldaten at leve af ſin Lønning, ſaa troer jeg, at burde benægte dette, thi det er det aldeles ikke; jeg ſkal imidlertid ved Siden deraf meget gjerne indrømme, at ſtal han kunne det, ſaa vil det være nødvendigt for ham at ſee nogle paa hver Skilling, han giver ud. Det er heller ikke dette, ſom afgiver nogen Grund for mig med Henſyn til, om jeg ſkal ſtemme for eller imod enten det Forſlag, der dreier ſig om et halvaarligt Tillæg af 3 eller 4 Rd. pr. Mand, eller Tiirskillingsforſlaget, der dreier ſig om et halvaarligt Tillæg af 7 à 8 Rd. pr. Mand; men min Grund til at ſtemme imod er den, at et ſaadant Tillæg for den ſtørſte Part af Soldaterne ingen Betydning vil have og kun vil være til virkelig Gavn for ganſke Enkelte, medens det dog vil medføre, at der derved paalægges Staten en ganſke anſeelig Udgiſt, en Udgiſt nemlig i det ene Tilfælde af 120,000 Rd. og i det andet af 60,000 Rd. Desuden vil jeg ſige, at hvis de, der tjene ſom Soldater, ere ſaa uheldigt ſtillede, at de kun have deres Lønning at ty til, ſaa burde man ikke blive ſtaaende ved 22 eller 24 Skilling, ſaa vilde et Par Mark være det Mindſte, der kunde være Tale om at give dem. Der er desuden ogſaa andre Forhold, ſom gjøre ſig gjældende i Soldaterſtanden, naar der er Tale om, hvad en Soldat med Huusholderiſkhed kan leve af. Der er ſaaledes Mange, ſom ſaae Fødevarer og Penge hjemmefra, og ſom ikke ſee ſaa nogle paa, om de heraf give Noget til en fattig Kammerat, ſom ikke

hjemmefra ſaaer en ſaadan Haandsrækning; der er mange fattige Karle, ſom ſaaledes ſaae Tractement gratis, og der er ikke nogen ſtam i at modtage det; det, at de Ubemidlede modtage en Haandsrækning af dem, der ere heldigere ſtillede, er jo Noget, der gjør ſig gjældende i alle Livsforhold. Som ſagt, og ſom jeg allerede tidligere har hentydet til, det er ikke ukjendt, ja, det ſkeer endogsaa meget hyppigt, at de mere Bemidlede iblandt Soldaterne hjælpe paa deres ubemidlede Kammerater, ſom ikke ere ſaa heldigt ſtillede, at de have egne Lomme penge at ty til, og det ikke alene, hvad Fødevarer, men ogſaa hvad Fornøielſer angaaer. Jeg ſkal imidlertid indrømme, at der er Enkelte, for hvem det kan være haardt at ſtulde komme ud af det med den ringe Lønning — diſe Enkelte vil man iſær finde blandt Haandværksclaffen og de arbejdende Classer i Kjøbstæderne, — og at for ſaadanne et halvaarligt Tillæg af enten 3 à 4 eller 7 à 8 Rd. vil kunne være af Betydning; men, ſom ſagt, for de Allerſte vil et ſaadant Tillæg ikke være af nogen Betydning. Men der er en anden Omſtændighed, ſom kommer til, og det er, at det ſeer noget underligt ud, naar man nu paa eengang forforkter Tjenſtetiden, da ſamtidigt dermed at vedtage Forſlag om Tillæg til Lønningen. Man forforkter Tjenſtetiden til et halvt Aar og ſiger ſaa vel til den Rige ſom til den Fattige: Du har det og det Hverv at røgte og Du ſkal opfylde de og de Pligter mod din egen Perſon, og man vil jo nu herafter ſaae at ſee, at den unge Behnſgreve kan komme til at ſtaa i Geledet f. Ex. ved Siden af ſin Staldkarl, blive hans Stuekammerat, og det er ſmukt og vil virke velgjørende; men ſaa ſamtidigt med, at man forforkter Tjenſtetiden at ſige: Du ſkal have Mere i Løn, det er, forekommer det mig, en egen Sag, det ſeer noget underligt ud. Jeg ſkal ikke nægte, at det ogſaa undrer mig, at der ikke fra de Hverers Side, der holde ſaa ſterkt paa denne Lønningsforhøielſe for Soldaten, har været gjort et ſtærkere Tilſøb dertil allerede før, da dette Spørgsmaal jo har ligget for hvert Aar ved Finantsloven. Naar det ærede Medlem — og det var egentlig det, ſom foranledigede mig til at begjære Ordet, — har talt om